

Potichu zatvorila dvere. Hneď nato pristúpila k chalanovi sediacemu na stoličke. Rukou si podopierala hlavu. Para stúpala zo šálky čaju.

„Nechal si zamknuté,“ povedala tichučkým, no chladným hlasom. Chalana striaslo.

„Nechal som otvorené. Vošla si, nie?“

„Dvere boli dokorán, ale zámok bol zamknutý. Máš zmiešané pocity.“

„Už som sa rozhodol.“

„Nemyslím si,“ posadila sa oproti nemu a položila prst na žiletku na stole. Pomaly ju k nemu posunula, „stále si ma nepozval.“

Hľadel do zeme. Na koži sa mu zračili zimomriavky a z úst vydychoval paru.

ŠPAJDY UVÁDZA

Sedeli na gauči, chalan držal žiletku v ruke. Nástenné hodiny tikali hlučnejšie než zvyčajne. Pomaly položil žiletku na stôl.

„Nie si na to pripravený?“

„Na to sa nedá byť pripravený. A nie je to fér!“ vstal a prešiel k hodinám, „toto vôbec nie je fér.“

„Život nie je fér, zvykaj si.“

„Ale prečo práve ja?“ otočil sa na ňu a hľadel na jej bledú tvár.

„Nikdy neviem prečo, viem len kto,“ smutne sa usmiala, „nechceš zvolit' iný spôsob?“

„Nie,“ sklopil hlavu do dlaní, „ja, nemôžem.“

„Tak potom by som mala ísť,“ pozrela na hodiny.

„Počkaj,“ oslovil ju. Zastavila a pozrela na chalana.

„Áno?“

„Kto je to?“

„Poznáš pravidlá.“

„Seriem ti na pravidlá.“

Mykla plecami a odišla z bytu. Sklopil pleciami a po líci mu stiekla slza. Chytil šálku a šmaril ju o zem. Ostalo z nej sedem črepín.

KRÁTKU POVIEDKU

Chalan stál v čiernom obleku a držal nad sebou čierny dáždík. Rad sa posúval pomaly. Po piatich minútach stál pred dvojicou ľudí. Obom podal ruku a zažlelal im úprimnú sústrasť. Vošiel do domu smútku. Kráčal pomedzi lavice, na ktorých sedeli ľudia. Došiel až k truhle. V hrudi ho stláčalo a v hrdle mu vysychalo. Položil k telu kyticu a sklopil hlavu.

„Prepáčte,“ zašepkal roztraseným hlasom, „ďakujem za všetko, čo ste ma naučila. Bola ste skvelá učiteľka, je mi to ľúto. Pokojný odpočinok.“

Odkráčal k drevenej lavici v zadnom rade, zbadal na bývalých spolužiakov, ktorí kývli, aby si k nim sadol. Dátum úmrtia bol siedmeho piaty.

ZODPOVEDNÝ

Zatvoril dvere na byte a oprel si o ne čelo. Pomaly povzdychol. Chvíľu tam len takto stál.

„Čaj?“ ozval sa tichý, zato mrazivý hlas. Na koži mu hneď naskočili zimomriavky. Otočil sa na osobu, ktorá držala kanvicu.

„Čo tu robíš? Nedáš mi pokoj ani len jediný deň.“

„Tri dni si ma nevidel.“

„Práve som prišiel z pohrebu a už ma zas otravuješ, daj mi pokoj.“

„Nie, len ti chcem povedať, kto bude ďalší.“

„Nikdy mi nehovoriš, kto bude ďalší. Prečo by si to robila teraz?“ zvyšoval hlas.

„Pretože viem, ako ti na nej záleží,“ podala mu fotografiu.

„Nie,“ hľadel na fotografiu.

„Musím ísť,“ potichu opustila jeho byt. Preglgol a položil fotografiu na stôl.

„Nie, nie...“ udrel päťami do stola. Od dverí zaznelo zaklopanie. Otočil sa a prešiel k dverám.

„Áno?“

„Otvor,“ zaznel dievčensky hlas. Obočie mu vyskočilo od prekvapenia.

„Prekvapenie,“ tuho ho objala a vošla do bytu, pričom za sebou ťahala kufor. Pozrela na fotku na stole, „áw, tebe som chýbala.“

Vrhla sa mu do náruče. Najprv sa smutne usmial a potom ju tuho stisol.

„Nič nemám navarené, takže ak chceš jest', ideme von.“

„Najprv sa ale osprchujem,“ zvrtila sa, zastala a pozrela na svojho priateľa, „kde si bol?“

„Na pohrebe.“

„Komu?“ ostala mierne zaskočená, „prečo si mi nič nenapísal?“

„Nechcel som na to myslieť. Bývalej učiteľke.“

„Úprimnú sústrasť,“ objala ho, „vieš, čo som fakt hladná tak sa len prezlečiem a pôjdeme, na tú sprchu kašlem.“

„Uhm,“ prikývol. Zašla do izby. Pozrel na fotku a na dvere. Pokrútil hlavou.

O 362 DNÍ NESKÔR

Chodil po byte hore, dole. Prechádzal sa popred police s knihami. Na stole mal čistý papier a tri perá.

„Čo tam plánuješ napísať?“

„Nič, musím ju dáko zachrániť.“

„Je len jeden spôsob.“

„Nie,“ udrel do steny, „musí byť aj iný.“

„Zabiješ ma?“ vyslovila pomaly a potichu.

„Ide to?“

„Nie.“

Vzal do ruky nôž a skúsil ju bodnúť. Prederavil čierny plášť, ale nič pod ním necítil. Vytiahla nôž a priložila mu ho k žilám na ľavej ruke.

„Je len jeden spôsob. Tam kde je smrť, vždy smrť bude. Ty si môžeš vybrať, či to budeš ty, alebo ona.“

„Ja si nechcem medzi nami vyberať.“

„Mali ste spolu nádherný rok, kopa zážitkov, výletov...“

„Sklapni!“ zavrčal, „vždy si sem nakráčaš a robíš toto! Každý rok mi spôsobuješ takéto stresy.“

Ostala ticho.

„Nemáš mi čo povedať?“

„Mám, ale každý rok ti hovorím to isté.“

„Hej,“ odvrkol a vzal si papier, otočil sa k miestu, kde mal tri prepisovačky. Vzal prostrednú. Prišla za ním.

„Hádam, že si sa rozhodol.“

Posadil sa na gauč a na stôl položil papier, pero držal kúsok nad ním.

„Budeš potrebovať obálku?“ zdvihla ruku a v ruke sa jej objavila zožltnutá obálka.

„Nerohodol som sa,“ zdvihol zrak, „klameš?“

„Prosím?“

„Či niekedy klameš?“

„Sem tam. Život,“ zachichotala sa, „bez lži je nuda. Žiadne intrigy a žiadne napadnutia. Bez nich by som nemala prácu.“

„Takže keď hovoríš, že ťa nejde zabiť, je možné, že to je lož?“

Naklonila sa so svojou bledou skostnatenou tvárou bližšie k nemu.

„Aj keby, nikdy by si na to neprišiel.“

„Dala si mi veľa času.“

„Oplietame sa takto len päť rokov. Človek, ktorý to robil najdlhšie, bol samotár a aj tak zvládol len trinásť rokov.“

„Ako umrel?“

„Obchodné tajomstvo.“

„Môžem si vybrať, ako umriem?“

„Musíš spáchať samovraždu, to vieš. Samozrejme, spôsob je na tebe.“

„Fajn,“ začal škrabať po papieri. Otočila sa mu chrbtom a prezerala si byt, v ktorom sa nachádzala. Nevidela, že pero po sebe zanecháva červené písmo a obrazce. Zrazu sa otočila a zhrozene sa pozrela na svoju obeť.

„Ty!“ pokúsila sa skríknúť, ale vyšiel z nej chabý vzdych.

„Už ma viac nebudeš otravovať!“

„To nesmieš! Nevieš, čo si urobil,“ zakašlala a šla k zemi. Objavili sa nad ňou dve veľké biele krídla.

„Zabil som Smrt’.“

„Smrt’,“ kašlala, „nie je možné zabiť...“ lapala po dychu, „tam, kde je smrt’, vždy smrt’ bude.“

„Je tu, ale pre teba,“ naklonil sa k nej, „zbohom.“

„Ja som len jej posol, somár, som posol smrti.“

„Čo na tom záleží?“

„Uvidíš,“ uškrnula sa pred tým, ako sa začal temný závoj vznášať vo vzduchu. Veľké biele krídla zmizli. Závoj ho obalil a on začal kričať. Tam, kde pred tým kľáčala ona, bolo ochabnuté a zosušené telo. Identifikovať, komu patrilo bolo nemožné. Zvalilo sa bezvládne k zemi. On sa nadýchol a pozrel na svoje ruky. Boli zahalené v čiernom plášti a prsty mal zblednuté a kostnaté.

„Čo?“

„Pokúsil si sa ma prekabátiť,“ pred ním stála čierna postava s kosou, „za to, si sa stal mojím poslom. Poslom smrti.“

„Nie...“

„Nemáš na výber,“ dala mu do ruky papier. Prešiel po menách, ktoré mal v zozname.

„Ja nechcem.“

„Buď zabiješ týchto, alebo ti vyvraždím rodinu a budem ťa na veky mučiť.“

„Takže mám na výber.“

„Nebud' chytrák.“

„Kedy?“

„Všetci musia umrieť za najbližší mesiac. Poď,“ luskla prstami a ocitli sa v nemocnici.

„Tohto máš prvého v zozname. Je tu dva mesiace, doktori mu nedávajú viac ako tri týždne.“

„Kde skončia?“

„To nám neprináleží vedieť.“

„Neklam.“

„Kde chceš aby skončil?“

„Aký bol počas života?“

„Neviem, ale,“ udrela mu do čela a on cítil, ako sa preniesol v čase na začiatok života umierajúceho človeka. Pozrel si celý jeho život za pár sekúnd. Keď prišiel k sebe, vzal Smrti kosu a zabodol ju do srdca umierajúceho človeka. Zhlboka dýchal.

„Nie všetko bude tak jednoduché.“

„Viem,“ vyparil sa z nemocnice. Objavil sa na ulici. Pozrel na digitálne hodiny na budove. Siedmeho piaty, sedem nula päť. Videl, ako jeho priateľka kráča cez priechod.

„Chcel si ju zachrániť, ale podviedol si ma.“

„Nieкто tam umrel. To bolo pravidlo; *nieкто musí umrieť*.“

„Zabil si mi najlepšieho posla, takže zadarmo to nebude.“

„Musím ti naveky slúžiť, nie je to dost' vysoká daň?“

„Chcem, aby si trpel, takže ona bude v pozícií, v ktorej si bol posledných päť rokov ty.“

„To nesmieš!“

„Ale áno, máš rok, potom ti ukážem ďalšieho nešťastníka a druhého nešťastníka. Pravidlá poznáš,“ dohovorila a zmizla. Jeho myseľ vyplnilo hlučné ticho.

KONIEC

ZODPOVEDNÝ

Poviedka

Napísal: Špajdy

Kontrolovala: Kajs

©Špajdy

Dielo bolo publikované v roku 2020.

Ak sa Vám moja tvorba páči, môžete mi tiež pomôcť dobrovoľným príspevkom, aby som naďalej mohol tvoriť obsah, ktorý bude voľne dostupný.

Dobrovoľný príspevok mi môžete poslať na tomto odkaze:

paypal.me/spajdy

Toto dielo je možné voľne šíriť ďalej, s podmienkou uvedenia presmerovania na pôvodnú stránku uverejnenia a tiež je vyžadované uvedenie autora.

V diele nie je dovolené vykonávať zmeny.

Za podporu ďakujem:

Môžeš ma sledovať na sociálnych sieťach, alebo čítať môj blog:

<https://spajdyi.wordpress.com>